

Abismes

Un relat de: [Josep Casals Arbós](#)

M'he vist des de més amunt, com si tingués els ulls connectats als d'una gavina. Caminava en direcció al penya-segat i era tan fort, el vent que em venia de cara, que, per avançar, havia d'inclinar el cos endavant i fer força amb les cames, com si hagués de moure un armari pesat.

Finalment m'he aturat a un pam de la vora. He posat les mans a l'alçada dels ulls i he contemplat, un cop més, la imatge grotesca dels nòduls inflamats, dels dits deformats; incapaços, ja, de sostenir el martell i el punxó. Allà a baix, les ones espetegaven furioses contra les parets de l'espadat.

Volia llançar-m'hi. He tancat els ulls i he inspirat fondo per agafar forces. El vent em colpejava la cara, les cames, els braços, el pit. I cada cop que jo intentava fer el pas, ell bufava encara més fort i m'ho impedia. Els xiulets, semblants als dels coets d'uns focs d'artifici, se'm clavaven als timpans.

Hem lluitat fins que s'ha sentit el tro. Ha sigut un retronny sec i perllongat, com si es badés la volta del cel a poc a poc. Després ha quedat un silenci absolut i permanent. Ja no sentia les embranzides del vent a la pell, només les gotes d'escuma de mar que se'm desprenien dels cabells mullats. He tornat a respirar lentament i ben a fons i he decidit no fer el pas.

No sé quant de temps hi dec haver estat. Immòbil. Rebutjant qualsevol reflexió que tractés d'alterar el significat d'aquell moment. Sentint-me fort, ple de rauxa, capaç de tot.

Havia quedat un cel clar. Les ones ben just llepaven les roques i aquell vent tan impetuós havia esdevingut una brisa ben just perceptible. Una gavina solitària planejava per les capes altes amb les ales totalment desplegades.

Al cap d'una estona m'he tornat a veure com si tingués els ulls connectats als d'aquella gavina. He vist que m'havia posat les mans a les butxaques de la caçadora i caminava, amb el cos i el cap ben drets, d'esquenes al penya-segat. M'he passat la llengua pels llavis. Tenen gust de mar.